

VIDA BARBARA

Lelkes Fábián naplójából

(2014. júl. 21.) Írni kell, nincs más választás, a tévében semmi (mármint hogy adás sem), a könyvem a szobában hagytam, de legalább zaj nélkül surrantam ki. Azt hiszem. Dora rossz alvó, tátott szájából és a furcsa pózból ítélve, amit felvett, kétség sem fér hozzá, még alszik. Szóval nem hiszem, tudom. Napok óta veszekszünk. Kikészít ez az állapot. Szívesen fognám erre az alvásképtelenségemet, neki nyilván ezt fogom mondani, ha majd rákérdez, az igazság viszont jóval éltszerűbb.

Na szóval, 4 valamennyikor szörnyű hascsikarásra ébredtem, nem is tudom, minek leírni ezt, egyszer talán majd röhögni fogok magamon, de egyelőre még mindig az erőlködéstől izzadok. Közben persze ügyeljek a hangszigeteltségre is, nehogy még a fingásomra fogja, hogy nem tud aludni. Az illemhely a háló mellett. Úgyhogy a nagy harc után már nem mertem visszasurranni, úgy érzem, még a pizza is bevette a szarozagot. Negyed éve vagyunk együtt, ilyenkor még mindent kínosnak érez az ember, és pláne ilyenkor, amikor a másik illatos fürdőszobájában művel ilyeneket. Csak aludna sokáig, hogy minden kiszellőzhessen.

Elég a szarakodásból, nem szoktam én ilyenekről... Biztos annak a Tominak a hatása. Kolléga. Az ember úgy érzi, csak ilyen témái vannak. A múltkor is nagyrakodott: „A húron csak egy pendítés, és már kész is az asszony.” Bezzeg én pengethetem Dorát naphosszat. Azt mondja, ő más, hogy ezzel ne foglalkozzak. Én meg leszárom. Jaj, már megint. OK. Befejeztem.

Idejét sem tudom, mikor írtam utoljára, lassan pofátlanságnak érzem írónak titulálni magam.

Lelkes Fábián, író.

Lelkes Fábián.

Lelkes Fábián, tanár – már mennyivel unalmasabb. Na nem akarok én panaszkodni, pont jó ez így, nincs nagy térigényem, passzolnak a szűkös keretek, a rengeteg szabadidő, a vékony buksza...

A kedves olvasó biztos nem röhögte el magát ezen a poénon, ahogy én, hogy még a csipszmozorza is kiesett a számból, be a billentyűk közé. Tudják, a nőm. Vékony. Buksza. Mindegy.

„Bekapcsolja a beragadó billentyűzetfunkciót?” – kérdi imént a gép, a francot, mondom neki, majd nagy elánnal nekilátok kirázni a morzsát a billentyűzetből. Aztán elegáns simítással lesöpöröm a morzsákat az asztalról is. Majd a nőm felporszívózza.

Lelkes Fábián, lelkes.

Több kiadó is célozgatott, hogy ilyen névvel csak a romantikaiparban helyezkedhetek el. Beállhatok Daniel Steel mellé. Bóknak veszem, anyukám kedvence. És sok más nő is. Meg úgy általában inkább a nők

olvasnak. Mondom, általában. Úgy voltam hát vele, hogy kellemeset a hasznossal, elégítsük ki a közönség igényeit, írjunk romantikát.

Romantikus írói pályafutásomat romantikus olvasói pályafutásom előzte meg. Ezzel el is ment két év. Ezalatt írói válságot jelentettem magamnak, és Adyt tanítottam a gyerekeknek. És itt álljunk is meg. Tudjuk, hogy háromféle tanár létezik:

1. A szabálybetartó, aki becsületesen veszi át az anyagot a tanterv szerint. (Ezt a típust még két felé oszthatjuk: érdekes becsületesre illetve unalmas becsületesre.)
2. A frissen diplomázott, világmegváltó terveket dédelgető pluszanyagossal. Ő az, aki saját magát titulálja érdekesnek, a közönsége viszont egészen más jelzőkkel illetné.
3. Aki szarik rá. Cccccc. Nem direkt volt. Az ő táborukat gyarapítom én is.

Úgyhogy, míg az álmos kölyköknek magyaráztam álmosan, pörgött az agyam, mint a bűgőcsiga, milyen elemeket is kéne kölcsönvennem Steel asszonyaságtól, hogy engem is kitegyenek az Alexandra „bestseller” polcaira.

Dorát is az üzletláncnak köszönhetem. Épp a lányos polcok körül sündörögtem, mikor megpillantottam öt citromsárga szoknyájában, hosszú haja a feje búbján volt copfba kötve, befonva. Szívem szerint már ott megmarkoltam volna a rezes fonatot, és szoroson magamhoz húztam volna. Ezzel azonban még estig várnom kellett.

A „Havi ajánlatunk” kupacnál ácsorgott, furcsa táncmozdulatokhoz hasonlító dolgokat művelt a lábával, hogy fázott-e vagy csak épp pisilnie kellett, nem tudom. Aznap tényleg hülye szél fújt. Találomra fogdosta a könyveket, gondolom, a szép borító alapján véleményezte őket. Még tartalmat sem olvasott.

Már akkor ismerősnek tűnt, persze lehet, csak utólag magyarázom be magamnak, de amikor odaléptem – mert egy egyedül lévő jó nőhöz mindig oda kell –, köszöntem egy hellyel, és már a nyakamban is volt. Hogy milyen jó látni engem, csoda, hogy felismertem, én persze semmit nem változtam, de milyen jól nézek ki, satöbbi. Csak bólogattam meg hümmögtem önelégülten, közben pedig hatalmasakat vigyorogtam a frissen fehérített fogaimmal. Bejött. Még mindig nem tudtam, ki ez a csaj, de már nála voltam, kezemben presszó kávé, ő meg teát szűrőcsővel. Közben kiszaladt a mosdóba, és farmert húzott, úgyhogy máig sem sejtem, mi baja volt az üzletben.

Édesanyámékról kérdeztetett. Úgy tűnt, mindent tud róla, rólunk. És akkor mondta: „Te, Fábán, megvan még a Terinénieklova, amit akkornyáron elakartunk lopni, hogy ne adják el?”

És ekkor leesett. A kicsaj, akivel évekig nyaraltunk a nénikéméknél. Ő apai ágról volt oda rokon, szóval nekem nem. Értitek. Több se kellett, örültem, hogy végre tudom, kicsoda, meg hogy nem egyazon vér, úgyhogy lehetett tervezni az estét.

Elfogyott a kávé, ültem hát tovább az üres pohár fölött, kényelmesen, a fotelba süppedve. Gondoltam, úgysem fog kidobni, nekem meg eszem ágában sem volt elmenni onnét. Néhány sikertelen flörtkísérletem után hozott ropogóst, üdítőt, azzal elvontunk még egy darabig. De utána tényleg menni kellett. A küszöbön viszont megcsókoltam, visszahúztam magunkat a lakásba, és bezártam a bejárati ajtót. Fejbiccentéssel jelezte, merre van a háló; a vécét akkor még nem ismertem. Ezek után minden annak rendje és módja szerint történt.

– Egy legénylakás, tele romantikus ponyvával. Érdekes... szórakoztató” – röhögött Dora, mikor először felvittem magamhoz.

– Válogass kedvedre! – feleltem, miközben lazán beletúrtam dús hajamba, ezzel álcázva sértettségemet.

Más borítóba csomagoltam kedvenc regényeimet, mikor épp együtt buszoztunk. A magányos parkbéli olvasást felváltották az órákon át tartó beszélgetések, amikkel kielégítettem a szeretethiányát. Ingerlékenyebb lettem, lobbanékonyabb, ebből születtek a veszedéseink. Most negyedévnél tartunk, meglátjuk, hogyan tovább.

Közben ő is felkelt. Álmos szemekkel integetett az ajtóból, néhány perc után tálcán érkezett a reggelim. Ne haragudjatok, éhes vagyok. Innen folytatom. Jó étvágyat!